

je komaj upravičena. Medtem ko natančni obseg ie. glagolskih samostalnikov na **-ti-* (z ničto stopnjo podstave) še ni pojasnjen, se zdi precej jasno, da so latinski in staroirski glagolski samostalniki na *-tiō(n)*- nadaljevali to formacijo.² Zaradi tega v pripioni *-tiō(n)*- ne moremo videti razširitve z *-n-* pripone **-tio-*; prej imamo na ie. stopnji samo pripono **-ti-*. V skladu s tem (enako kot sem predlagal³ za **ēstv* in **ēstvje*) naj bi bilo **ētvje* produktivna drugotna izpeljava na **-vje* v slovansčini, napravljena ob osnovi **ētv-*, ki je podstava nedoločnika **ēti*. Prvotna oblika, ki nas tu zanima, je torej **imti-*.

Upoštevatı je treba pomembnost slovenščine pri potrditvi teh tvorb.

Eric P. Hamp
Čikaška univerza
Prevedel Jože Toporišič

K ZGODOVINI SLAVISTIČNE ZNANOSTI II.*

Beseda *bōh bóha* 'side of bacon' v Bezlajevem ESSJ, str. 30, ni zaznamovana. Vendar jo Pleteršnik (1894) pravilno sledi kot prevzeto besedo iz starovisokonemščine, in sicer proti P. Lessiakı v PBB 28 (1903), 119. Še več, beseda *bōh* je pomembno zgodaj prevzeta iz nemščine (prim. Sadnik-Aitzetmüller v Vgl. Wb. d. slav. Spr. 375 #285, Berneker v Slav. et. Wb. 1.67) s slovanskim *o* kot odrazom izvornega **ā*, in z *b* za bavarski *p-*. Zanimivo je ugotoviti, da je bila prava razlaga te besede pripoznana vsaj že od 1894 in da novejša znanost ni poenoteno izboljšala tega našega znanja.

Oblikoslovno pomembno je tudi poudariti, da zgodnji **boh* mora odražati stvn. *bah* = stsaš./stnord. *bak*, ki sta srednjega spola, in ne stvn. *bacho*, moško *n*-osnovo. To dejstvo dodaja važno stvar naši germanistični dokumentaciji. Slovanski pripis spola je posledica odsotnosti končnega samoglasnika v im.-tož.

Germanški tvorbeni niz **bak-a-n* → *bak-o(n)* < **bhog-o-m* → *bhog-on* predstavlja ie. pravilsko ustreznico h grškemu *strabós* → *strabōn* itd.

Eric P. Hamp
Čikaška univerza
Prevedel Jože Toporišič

DROBEN PRISPEVEK K TRUBAROSLOVJU

Prva dvojezična, gradivsko doslej najpopolnejša izdaja Trubarjevih pisem¹ pri naša mdr. tudi pismo, ki je povezano s pričujočo objavo. Gre za latinsko pismo P. Trubarja z dne 1. jul. 1564 pridigarju ljubljanske stolnice Juriju Bravšiču (Braosić), sopodpisano od Sebastijana Krelja in Janža Tulščaka. J. Rajhman navaja v opombi², da je besedilo sestavil Krelj, da pa je bil iniciator nedvomno Trubar. Bravšič, frančiškan po rodu iz Istre v okolici Koprā³, je prišel nalašč v Ljubljano, da bi s pridiganjem okreplil boj proti razraščajočemu se protestantizmu. V svojih govorih je močno napadal Trubarja in njegove. Ker se očitki v pismu, v katerem Trubar poziva Bravšiča, naj neha z lažnıvo gonjo proti njemu in slovanski protestantski cer-

² Prim. moje primerjave v *On some Gaulish names in -ant- and Celtic verbal nouns*, Ériu 27 (1976), 1—20.

³ Festschrift for Gesemann (v tisku).

* Glede I prim. *Sovene Studies* 1979, 2: 61—62.

¹ Jože Rajhman, *Pisma Primoža Trubarja*, Ljubljana 1986.

² Prav tam, str. 344.